

En højere idé om menneskeheden, en højere chance for overlevelse

af Dennis Speed (EIRNS) – 27. november 2024

Indtil videre har de galninge, der stadig styrer sindssygehospitalet i det amerikanske udenrigsministerium og dets åndelige hovedkvarter i Londons Chatham House, dumpet i »Reality 101« og skynder sig videre til Armageddons sletter. Mens Rusland med sin yderst effektive opstilling af det hypersoniske IRBM-missil »Oreshnik« den 21. november har advaret NATO mod yderligere optrapning på den klareste mulige måde, som den tidligere israelske diplomat og vicepremierminister Abba Eban engang sagde til den afdøde økonom og statsmand Lyndon LaRouche: »Undervurder aldrig vanviddets faktor i politik.«

I vores egen tænkning er det derfor vigtigt, især i disse dage, der er fyldt med større farer, end menneskeheden måske nogensinde har stået over for, at fokusere på det væsentlige. Der er brug for en højere slags idé i den globale diskussion, en »højere hypotese« som i den Amerikanske Uafhængighedserklæring fra 1776 – en idé, der overskrider den tid, sin tidsperiode, oprindelsesstedet og forfatterne. Helga Zepp-LaRouches Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur, betragtet som et samlet dokument og ikke »princip for princip«, må blive meget mere kendt i de kommende uger for at fremme denne højere grad af tænkning.

De sidste to ugers militærpolitiske landskab viser klart, at »kabinetskrig«, »irregulær krigsførelse«, »cyberkrig«, »sanktionskrig« og »psykologisk krigsførelse«, hvis de videreføres som en effektiv måde at føre relationer mellem

nationer på, kun vil slå os alle ihjel, og sandsynligvis på kort sigt. Den arvelige fejl, som er uforanderlig og hjemsøger næsten alle versioner og variationer af moderne krigsstrategi og -praksis, kommer også til udtryk i det moralsk anløbne idéset, der er kendt som »geopolitik«, »geoøkonomi« og »geostrategi«. Disse dødbringende spil bygger alle på den antagelse, at menneskeracen blot er en anden form for dyr. Og hvis vi tror på det, følger der uundgåeligt en eller anden form for kannibalisme – som vi ser det i krigsførelse eller i rovgrisk økonomisk politik – fordi der ikke findes nogen universel menneskelig målestok, hvormed vi præcist kan måle hverken vores individuelle betydning eller menneskehedens betydning som art.

Den mest omstridte del af dokumentet »Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur«, der er forfattet af Schiller Instituttets grundlægger og leder, Helga Zepp-LaRouche, er dets tiende princip. »Den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket er fundamentalt godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed, og at det er den mest avancerede geologiske kraft i universet, hvilket beviser, at sindets lovmæssighed og det fysiske univers er i overensstemmelse og samhørighed, og at alt ondt er resultatet af en manglende udvikling og derfor kan overvindes.«

Det har vist sig at være både det mindst diskuterende og det mest kontroversielle og omstridte udsagn i dokumentet. Mange mener, som man for nylig har hørt fra visse embedsmænd i Israel og andre, at andre medlemmer af menneskeracen – f.eks. palæstinenserne – er »dyr«. Andre, der er ramt af den »grønne sociale sygdom«, mener, at der er for mange mennesker i live på planeten, som er ansvarlige for »klimaforandringerne«. Flere grønne partier i Europa har stået i spidsen for at støtte de befolkningsreducerende krige i Ukraine og Sydvestasien. Og det kan ikke være tilfældigt, at den primære »politiske« diskussion, der blev tilladt i USA under

præsidentvalget, og som blev fremført af de nu miskrediterede og økonomisk nødlidende »forældede medier«, også var malthusiansk. Den handlede om abort og det hæslige »transkønnede« horrorshow med lemlæstelse af børn. Dette falder sammen med negative befolkningstilvækstrater minus indvandring, ikke kun i USA, men også i alle lande i den »befriede« anglosfære. Dette er et »dødsmerket« perspektiv, dømt til undergang.

Schiller Instituttets konference den 7.-8. december, »I Schillers og Beethovens ånd bliver alle mennesker brødre«, har som sit panel 4 »Skønheden i verdens kulturer: En dialog mellem civilisationer«. I løbet af den internationale dialog vil panelet også slå til lyd for, at uden en fordybelse i det, der engang blev bagtalt som »musikken fra døde, hvide europæiske mænd«, den klassiske kultur med Bach, Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert, Schumann, Brahms, Verdi, Dvorak og andre, vil det være umuligt for den transatlantiske verden at komme til fornuft igen. Vi må erstatte den gennemgribende grimhed med skønhed eller gå til grunde. Vores »dødskultur« er med andre ord et nationalt sikkerhedsspørgsmål. Se på lederne i de enkelte lande i Anglosfæren, se på deres musikmag, og man kan få en idé om, hvorfor det vil være umuligt enten at redde eller udvikle vores nationer yderligere og dermed stoppe vores selvdestruktion, hvis vi ikke tager fat på dette problem.

»Klassisk musik« er ikke en form, selv om den har former. Klassisk musik bevæger sjælen med det, der appellerer til det guddommelige i mennesket. Guddommelighed er vores menneskelige natur. Det er vores evne til at vide – til at forudse – og til at opdage, hvordan vi på vores menneskelige måde kan erkende universets love. Vi kan også undersøge vores erkendelsesproces og ændre og forbedre den. I videnskaben om fysisk økonomi forsøger vi f.eks. gennem opdagelse og anvendelse af videnskabelige principper at gætte, hvordan vi kan transformere en uendelig lille del af universet til at skabe

reel velstand på en universel og derfor lovmæssig måde – ikke kun for os selv, men også for andre levende og tilmed ikke-levende processer.

På den måde kommer vi til at »høre« – det vil sige forstå – hvad videnskabsmanden Johannes Kepler kaldte verdenernes harmoni. Det er menneskets evne til på den måde at forudse universet og menneskets glæde ved det guddommelige, der gør os både enestående og i overensstemmelse med den Skaber, der omtales i de indledende passager i den Amerikanske Uafhængighedserklæring. Erklæringen er ikke et religiøst dokument, men en erklæring om det ontologiske grundlag for selvstyre.

Og den henviser underforstået til en harmoni af interesser, også blandt nationer, som er i overensstemmelse med den naturlige orden i Keplers harmoni af verdener, en opfattelse, som den russiske præsident Vladimir Putin kort henviste til den 7. november i diskussionsklubben Valdai: »Det er min dybe overbevisning, at det eneste mulige nye internationale system er et, der omfatter polyfoni, hvor mange toner og mange musikalske temaer lyder sammen for at danne harmoni. Hvis du vil, bevæger vi os mod et verdenssystem, der bliver polyfonisk snarere end polycentrisk, et system, hvor alle stemmer bliver hørt og, vigtigst af alt, absolut skal høres. «

USA's selvdestruktion har medført den ubehagelige, men sande ironi, at det er i erklæringerne for international fred fra [BRIKS-landene] Kina, i erklæringerne mod folkedrab fra Sydafrika, i erklæringerne om at afslutte kolonialismen fra Brasilien [og tilmed nogle erklæring fra Rusland -red.], at stemmen fra den oprindelige Amerikanske Frihedskrig høres. Det kan være chokerende og tilmed uvelkomment for amerikanske ører, men det er sandt. (Var det gennem det »særlige forhold« til Storbritannien efter 1945, at Amerika ikke kun mistede sin stemme, men også blev ude af stand til at genkende sin egen stemme, der gav ekko tilbage til det i forhåbningerne om frihed og retfærdighed fra andre nationer, andre kulturer)?

Vi inviterer dig til at deltage i vores diskussion af dette væsentlige kulturelle element i en vellykket verdensstrategi for varig overlevelse og velstand, herunder vellykkede forhandlinger om afskaffelse af total krig, på Schiller Instituttets konference: »I Schillers og Beethovens ånd, alle mennesker bliver brødre« og dens panel 4, »Skønheden i verdens kulturer: En dialog mellem civilisationer«, den 7.-8. december.

Billede: En af Johannes Keplers modeller af planeternes baner. Kepler beviste endelig, at planeterne var afgrænset af en ordning etableret af de platoniske legemer og de harmoniske forhold, som den veltempererede musikalske skala er sammensat af. Han satte sig for at "forstå Guds sind".